

"SPETS-NYTT"

November 1987

NSFN
Norsk Spesialklubb for
Finsk Spets og Norrbottenspets

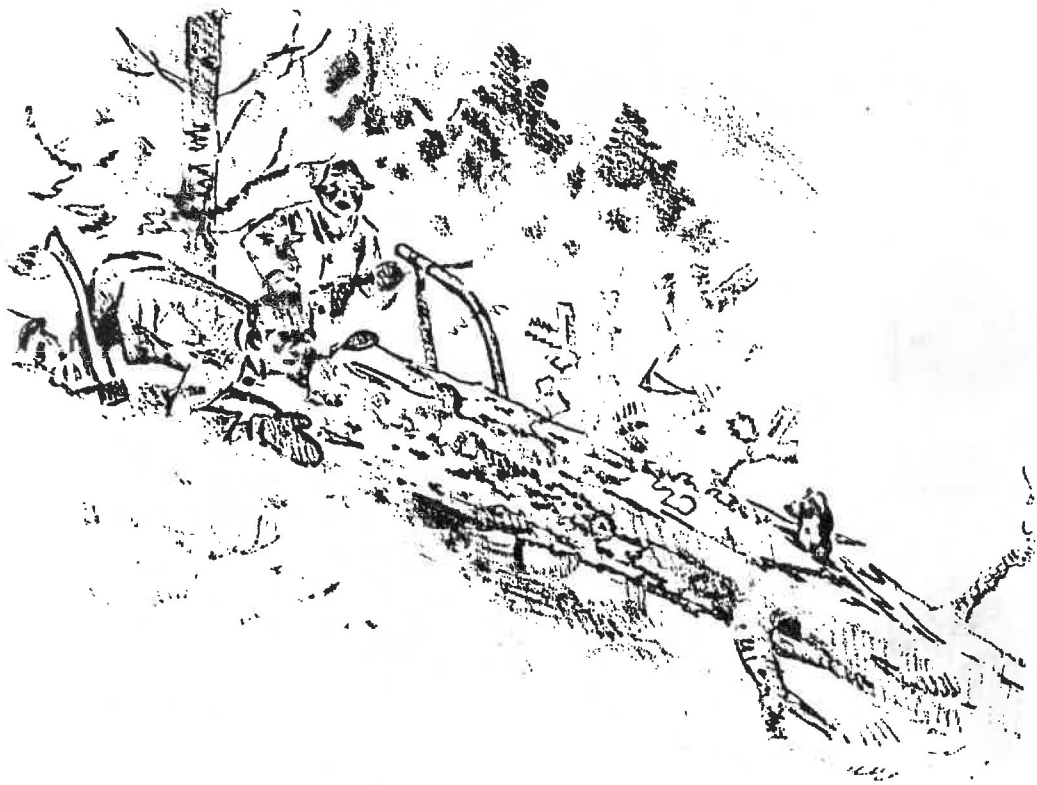
Hei alle spetsvenner!

Håper dere har hatt en fin høst og at losene ennå lyder i erindringen. Mange har ennå muligheter til å prøve fuglene, så fortsatt "skitt jakt" til dere.

Jaktstoffet har fått god plass i dette nr. med bl.a. en artikkel om den lystige måren. Det er et fint tilbud til spetsjegere etter endt fuglesesong, og jakta varer jo helt til påske. (15/3).

Neste nr. av "Spets Nytt" vil komme i januar/februar, så skulle noen ha noe på hjertet er adressen (fortsatt):

Dagh Bakka, Evenstad Skogskole, 2475 OPPHUS. Tlf: 064-63206.

JULEBORD

Har du gått ned i vekt etter næstens strabaser med de skjellende venner???

Her finnes det en fin anledning til å kompensere vekttapet samt å utveksle erfaringer etter (næsten) endt fuglesesong.

N.S.F.N arrangerer nemlig julebord den 5. desember, kl. 19.00.

Stedet er Rokosjøen Camping, Løten, (Hedmark) og valget er ditt.

Prisen er 140 kr. pr. snute.

Overnattingsmuligheter finnes i hytter med 4 senger, til kr. 130. (ta med laken og putetrekk)

Påmelding (binderde) til Karin Henne på tlf. 02-827681, samt innbetaling (140 kr.) på postgiro nr. 4338133 til Eskil Lorantzen, 1890 Rakkestad.

Påmeldingsfrist: 19. november.

Skulle noe være uklart, så ring Karin!

Vel Møtt på Løten.

INFORMASJON FRA NKK

ENDRING I ADMINISTRATIVE RUTINER.

Ut fra behov for forenkling av rutiner, både kostnadmessig og arbeidsmessig, vil det fra 1. november 1987 bli innført følgende rutiner for betaling av registreringsanmeldelse og eierskifte i Norsk Kennel Klub.

1. Bruk av innbetaling via postgiro opphører.
2. Betaling av registreringsanmeldelse og eierskifte må gjøres med ett av følgende alternativ:
 - Betaling følger vedlagt reg.anmeldelsen eller eierskifte i form av sjekk.
 - Registreringsbevis(ene) sendes oppdretter via postoppkrav.

Vi ber om at dette kunngjøres for flest mulig av klubbens medlemmer - helst via de medlemsblad som de fleste klubber trykker.

På forhånd takk!

Endring av registreringsavgiften.

På Norsk Kennel Klub's XXVI. ordinære representantskapsmøte, 25. april 1987, ble det fattet enstemmig vedtak om økning av registreringsavgiften.

Følgende satser gjelder:

	<u>Enkelt hund</u>	<u>Hvalpekull pr. hvalp</u>
For oppdrettere som er medlem av NKK eller samarbeidende klubb	kr. 190.-	kr. 160.-
For oppdrettere som <u>ikke</u> er medlem av NKK eller samarbeidende klubb	kr. 380.-	kr. 320.-
Border collie	kr. 180.-	kr. 160.-

Endringen gjøres gjeldende fra 1. juni 1987.

Vi ville være takknemlig om klubbens medlemmer informeres om dette via medlemsbladet.

For ordens skyld vil vi opplyse at siste økning i registreringsavgiften skjedde 1/7 1985.

Vennlig hilsen
NORSK KENNEL KLUB

Norsk spesialklubb for Finsk spets og Norrbotten spets

Norges første spesialutstilling for Finsk spets og Norrbotten spets arrangeres lørdag 5. mars 1988, på Kirkenær i Hedmark. (ca. 130 km. nordøst for Oslo)

CERT. ER LIKEVERDIG MED CERT. FRA N.K.K.s UTSTILLINGER.

Dommer: Staffan Forslund, Sverige.

Sted: Skaslien Gjestgiveri, Kirkenær.

Anm. avgift: N. kr. 150.

Anmeldelse (skjema midt i bladet) og avgift sendes Grete Waltoft, Rausjøgrenda, 1404 SIGGERUD, NORGE. Postgiro: 4852000.

Senest 5. februar.

Alle ønskes velkommen til årsmøte, middag og sosialt samvær etter utstillingen.

Middag bestilles hos Grete Waltoft. Tlf. 02-865573 senest 20. februar. Pris: 150. kr pr. pers.

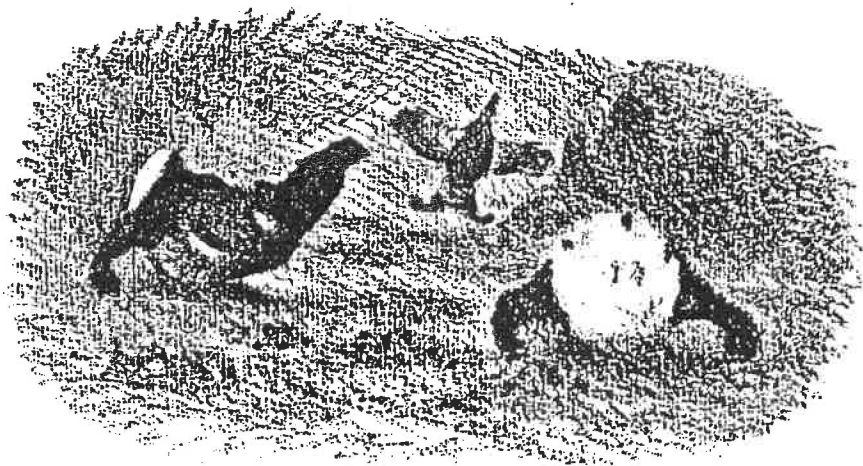
Overnatting: Skaslien Gjestgiveri. Tlf. 066-47224.

Priser: Enkeltrom med frokost: 220 kr.

Dobbelrom m. frokost: 440 kr.

Hytter med 4 senger: 180 kr. Sengetøy pr. sett: 50 kr.

Frokost: 40 kr.

REFERAT FRA HALVÅRSMØTE

Sted: Kilde Gjestgiveri, Løten
Tid : Lørdag 8/8-1987 kl. 18.30
Tilstede: ca. 32 stk.

49/87 REFERAT FRA DAGENS UTSTILLING VED RISTO TUOMAINEN

Han mente det ikke var noen forskjell i kvaliteten på hundene i Norge i forhold til svenske og finske hunder. Det var ingen gjennomgående/spesielle feil ved hundene, men p.g.a. årstiden var det jevnt over dårlige pelser. Han synes vi har bra hunder og er på god veg.

50/87 INFORMASJON FRA AVLSRÅDET OG JAKTPRØVEUTVALGET

Hildegunn Harboe informerte fra avlsrådet. Hun oppfordret til å gå på jaktprøver og utstillinger og å bruke unge hanhunder i avl. Samarbeidet med den finske spetsklubben om registrering av jaktprøveresultater er et viktig redskap for avlsarbeidet.

Dagh Bakka informerte fra jaktprøveutvalget. På 1. møtet hadde de gått igjennom jaktprøveprotokollen og fornorsket den.

Det skal arrangeres teorikurs med svensk instruktør. Det er bra respons på jaktprøven som arrangeres i Rakkestad 29. - 30. august.

51/87 EMBLEM

Det ble enighet om å komme fram til et vedtak på emblemet. Avstemning ved håndsopprekning:

Forslag 1 (utarbeidet av emblemmåkomitéen): 15 stemmer

Forslag 2 (innkommet i mai) : : 10 Stemmer

Forslag 1 ble vedtatt, og bør være i salg på årsmøtet!

Etter endt møte hadde Risto Tuomainen et interessant foredrag om innjaging av unghunder. Her var det litt av hvert å ta med seg for både nye og "gamle" spetseiere. Etterpå koste vi oss i peisestua hvor mye av praten faktisk dreide seg om hunder, og plutselig var det morgen og fuglene sang. For det måtte da være fugler???

UTSTILLINGSRESULTATER

ELVERUM 8. August 1987.

NORRBOTTENSPETS CHK

INT. S N Uch MOJE S414/77 Nils Jonsson CK

FINSK SPETS UK

REPPA SF20585/86 (SERO-SIRRE) Henry Sundby 1uk

RAPP S41887/86 (R.RASK-PELVI) Tor Akselsen 2uk

KROKENS CHICKO S39476/86 (JETKA-NIRVA) Magne Leikåsen 2uk

FINSK SPETS AK HAN

MATTI 18716/86 (JETKA-QIMMI) Hans Kristian Krog 1ak CK

NAPPA S41848/84 (R.JACK-PELVI) Kristian Skogen 2ak

TAJGANS PENI S45766/84 (PUCK-TAIG.TARJA) J.A.Sørhang 2ak

KOIRA S12477/84 (PYRY-SATU) Kåre Kolbu 1ak

MIKKO AV BUREIN 21509/85 (PYRY-PIRRI) Armand Sønsterud 1ak CK

MIKKY BUREIN S29456/85 (SAMPO-PIPSA) Tormod Hauge 1ak

ROIHU SF13768/86 (RØLLI-TIPPA) Alf Snarholt 1ak

CHICO S37137/85 (PYRY-PIRRI) Sven Arne Rønningen 2ak

ROSVO S13648/86 (TIKONPOIKA-SATU) Pål Braaten 2ak

PAAVO SF11672/86 (TESSU-URHEILU-PENMAN KIPA) E.Hagen 1ak CK

MIKKJEL 18717/86 (JETKA-QIMMI) Harald Ranum 3ak

PEIKO SF13767/86 (ROLLI-TIPPA) Karin og Rune Henne 1ak CERT BIM

FINSK SPETS HAN CHK.

PESKI 15334/83 (PØRRI-ALJO TARU) Birger Bakka CK 2chk

ARTTU S29017/84 (PYRY-SATU) Erligg Blomli CK 1chk

FINSK SPETS HAN VETERAN

FENNO MATTI S59385/79 (JOKAN POJU-FENNO OTTI) Lagerkvist 1 HP

FINSK SPETS TISPE UK

RINA S41890/86 (R.RASK-PELVI) Roland Fors 1uk

PIRJA 33364/86 (R.RAPP-LAIKA) Sten Langbråten 1uk

AISHA S62283/86 (KILLE-LINADALENS CLIVA) T. Westby 1uk

FINSK SPETS TISPE AK

PIPSA SF15268L/82 (KIRRE-TUISKU) Endre Holter	2ak
MINNI S31390/85 (FJELLYRENS REKO-MIRA) T og A. BERGET	1ak CK
ARJA 06816/86 (PYRY-ARJA) Bengt Sundkøyen	1ak
BUREIN CHRISSI S29458/86 (R.SAMPO-PIPSA) Ulf Sagbakken	1ak
DONNA 21988/86 (PØRRI-TUSSI) Harald Fjellheim	1ak CERT BIR
RAJA 95485/85 (RAJAKAN TULI-SKOGSTJ. TIKKA) Ola Rye	1ak
RØYB. JESSICA S20213/84 (R.JACK-R.RAMONA) Lagerkvist	2ak
ARJA S46325/82 (R.ISKU-SITA) Hans Dammen	2ak
MIKKELINE 18719/86 (JETKA-QIMMI) Svein Heggedal	2ak
NITA SF27430J/84 (RIPPE-SENI) Tore Odden	2ak
ARJA 03627/86 (RAJAKAN TULI-SKOGSTJ.TIKKA) H. Kolbu	1ak CK

TØNSBERG 10.Oktober 1987.

FINSK SPETS AK HAN

RIPPE S41888/81 (RØJB.RASK-PALVI) Roland Fors	1ak CERT CASIB BIR
MIKKO 21509/85 (PYRY-PIRRI) Armand Sønsterud	1ak CK

FINSK SPETS HAN CHK

MATTI S33264/84 (KRONH.KIM-BYRAS.ASSI) Ivar Norderud	CK
--	----

FINSK SPETS TISPE AK

TAALALASISTYTTØ SF18905/86 (TIKO-SALLA) J.Vesterinen	1ak CERT
PIRJA 33364/86 (RØJB.RAPP-LAIKA) Sten Langbråten	RES.CASIB BIM 2ak

JAKTPRØVERESULTATER

Den 29 og 30 august var det stormønstring (etter norske forhold) av halsende fuglehunder ved Rakkestad.

Med 12 starter på 2 dager hadde de 3 dommerne, Nils Jonsson (Sverige), Ulf Kappla (Sverige) og Vidar Svarttjernet ei travel helg.

Fugltilgangen var generelt meget god, men til tross for tidlig i sesongen, var mange av fuglene skye og "satt" dårlig. Det får ta skylden for en del av de lave poengsummene.

Beste hund, Kajsa, eier Grete Waltoft, havnet imidlertid på hele 80 poeng. Gratulerer.

Så de nakne tall:

Åpen klasse.

Navn	Eier	Poeng	Premie
Tussi (Røjb. Sampo-Raja av Burein)	J. O. Jørgensen	11	0
Tinka (Pørr-Tussi)	B. V. Dalen	63	2
Paavo (Tessu-Kipa)	E. Hagen	10	0
Paavo (Tessu-Kipa)	E. Hagen	39	0
Kajsa (Rajakan Tuli-Pikku Fia)	G. Waltoft	80	1
Rikki (Rajakan Tuli-Skogstj. Tikka)	A. Nøstberg	20	0
Matti (Kronhov Kim-Assi)	I. Norderud	10	0
Tuki (Jussi-Satu)	P. Kristiansen	41	0
Chico (Pyry-Pirri)	S. A. Rønningen	13	0
Peski (Pørr-Aljo Taru)	B. Bakka	41	0
Mikko (Pyry-Pirri)	A. Sønsterud	58	3
Pirri (Pyry-Pirri)	A. S. Bødker	13	0

HAUKKUKUNINGAS

SÖPÖN MUISTOHUKUT 1987

KALAJOKI

Søpes Minnestevlinger, Nordens største jaktprøve for halsende fuglehunder, ble arrangert i Kalajoki, Finland, den 7 og 8 november. I år var det den største prøven noensinne med 46 påmeldte hunder og 76 ! starter i løpet av de to dagene.

Det beste resultatet fra en av dagene telte i konkurransen.

Norge var representert med 3 hunder. En i elitekl. og to i åpenkl. og i sistnevnte klasse forsynte de seg bra fra premiebordet med beste hund lørdag (Mikko) og 2 og 3 plass totalt.

Vær og føreforholdene var ikke av de beste, med sterk vind (i en del av terrengene) og frossen mark. En stor del av fuglene hadde flokket seg. En hund fant f.eks. 150 fugler under ei prøve!

(Og det var nesten like mye ekorn)

På vegne av NSFN og de norske deltagerne, overrakte Vidar Svarttjernet en premie som skulle gå til prøvens beste hund. (v/eieren)

Premiebordet var utrolig velfyllt med bl.a. en finsk-spetsvalp til vinneren.

Selv om de astronomiske poengsummene uteble for de norske, var alle enige om at vi hadde hatt en fin tur som frister til gjentakelse.

Bare det å gå prøve med en dommer som kun snakker finsk, var en artig opplevelse.

Apropos. Årets beste hund fra hvert land får gratis start. (Verdi 300 mk.)

Vi sees i Kalajoki til neste år !

Til slutt resultatene. (Høyeste poengsum fra en av dagene)

Navn	Eier	Poengsum	Premiering	Totalplass
Elitekl.				
Fyry	V. Svarttjernet	51	3	21
Åpenkl.				
Mikko av Burein	A. Sønsterud	60	2	2
Peski	B. Bakka	59	3	3

BLI EN BEDRE FUGLJEGER.

I det svenske jaktbladet, Jakt og Vapen nr.10 1986, hadde Jan Karlsson en artikkel om gode tips i forbindelse med jakt med treskjellere. Her kommer den i en "oversatt" utgave.

Treskjellerens stålos gjaller mellom trærne. I slike tilfeller ruser ofte den uerfarne jegeren mot losen og fuglen. Resultatet blir da ofte en skuffelse. Fuglen flyr skremt i vei.

Med en unghund skal man ikke sløse for mye med tiden, men med en rutinert hund er det ingen grunn til å ha hastverk.

Sett deg i stedet ned og vent en stund. Etter de første kritiske minuttene blir fuglen tryggere og man kan forsiktig begynne ansmygingen.

Har man en yngre hund under innjaging blir det annerledes. Man får heller ta større sjanser på vei mot losen fordi hunden kan uten videre forlate fuglen for å gå ut på nytt søk.

Ha det ikke for travelt når du går med hunden. La den søke ordentlig ut.

Unngå å gå langs åser eller ut på åpne flater, som myrer ol. Da er det stor sjanse for at fuglen ser deg først. Det gjelder i ennå større grad når man nærmer seg en treet fugl. Når jeg nærmer meg en los har jeg en ca. grense da jeg går ned på alle fire. Det er når jeg får øye på hunden.

Forsøk ikke å få øye på fuglen først. Da kan det være for sent. Beveg deg så rett mot losen som mulig. Unngå forflytninger sidelengs. Beveg deg med sakte bevegelser. Gjerne i "slow motion". Tiurene er som regel mye mer vare og vanskeligere å smygge seg innpå enn røyene. Nærmer man seg losen krypende, er det mye større sjanse for at fuglen blir sittende.

Skogsfuglene har bra fargesyn og der er naturligvis en fordel å ha klær som mest mulig går i ett med terrenget.

Så klart finnes det jegere som jakter med fargesprakende fiberpelstrøyer og som klarer å skyte fugl. Men skal man ha sjanse til også å få de vare tiurene bør man velge mer dempede farger. Det aller beste er kamuflasjefargede klær som også er "lydløse". De hvite hendene og det lyse ansiktet skremmer også fuglen. Derfor er en tynn lett kamuflasjehette som dekker ansiktet og handsker på hendene, gode hjelpemiddel.

Når man kryper inn mot losen har man stor nytte av en liten håndkikkert.

Når du har kommet innpå skuddhold skal du naturligvis heller ikke slurve med avslutningen, men ta deg god tid.

Vær og vind har stor betydning på resultatet for den som jakter med treskjellere. Ved sterk vind eller skikkelig regnvær kan man like godt bli hjemme.

Lenger utpå høsten blir skareføre et stort problem.

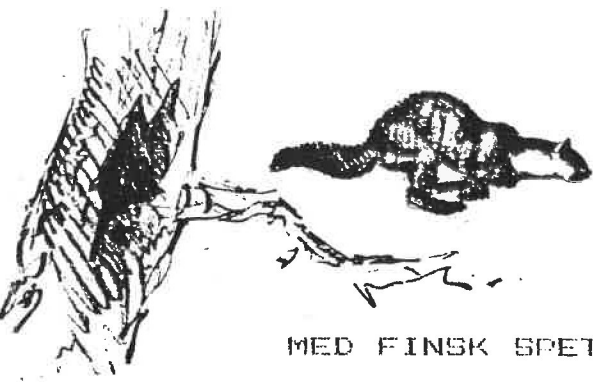
Tidlig på høsten er overskyede dager best og senere er noen cm. snø og noen minusgrader ideelt. Spesielt under de sistnevnte forhold virker det som om norrbottenspetsar og finnspetsar trives aller best.

Mange jegere vil gå ut så fort det er blitt lyst om morgenen. Fordelen er da at hunden ikke har så mye spor å finne ut av. Men jeg har også funnet ut at fuglene er mye mer urolige og sitter dårligere tidlig om morgenen.

Om ettermiddagen er fuglene mye roligere. Om morgenen er jo fuglene sultne og vil beite, mens de er mette og vil holde seg i ro senere på dagen. Bakdelen er at hunden får veldig mye spor å finne ut av.

Selv bruker jeg å jakte noen timer fra morgenen, ta en skikkelig hvil midt på dagen og så jakte noen timer om ettermiddagen. Da har man en opplagt hund hele tiden. Husk på at det er hunden som må gjøre grovarbeidet og at det er du som avslutter.

MED FINSK SPETS ETTER MÅREN

Av Per Ulrich Kristiansen.

Om vinteren er det kaldt.

Jeg prøver å lage ringer av frostrøyken som stille stiger opp fra soveposen. Skimter over på Dag. Ved fotenden hans ligger en rød ullklump. Bare en liten kvit ånde røper at det er mer enn ull i klumpen.

Klokka er halv åtte en lørdags morgen i februar. Jeg sover litt til i håp om at Dag skal våkne først og fyre opp. Klokka blir kvart på åtte. Skal det bli noen skitur før det mørkner må vi ut. Jeg trekker pusten dypt, ståsetter meg, (Dag får fyre opp i morgen) og hopper ut av posen med et surt grynt.

Tre kvarter senere er den rustne ovnen i Moelvenbrakka varm og to spetsar med tilhørende skiløpere er klare til å granske-følge-og granske mårspor.

På februar lørdager med tosfrede små blå, går ingen fornuftig nordmann glipp av frokost TV! De frostrimed trærne bør beundres gjennom solide termopannuter!

Det var stjerneklart i natt, så det er rimkrystaller i alle spor. Det er ikke skare så tidlig på vinteren og snart har vi de to finske spetsene i skisporet bak oss.

Måren er en lystig fyr som gjerne går lange turer under lyse vinternetter. Vi får ofte skimansjer på 8-10 timer effektiv gange på en jakttur. Derfor er det godt å være to som kan skifte på å brøyte. Etter en times tid finner vi et spor. Rimflakene er store som femtiøringer, så dette er ikke noe å satse på. I mangel av noe bedre følger vi det, i håp om å finne yngre tråkk. Hundene oppdager også sporet. Med høy rompe kappes de om å spore først. I den løse sneen vasser og bykser de seg fram med snø til brystet. En hare har krysset sporet og spetsene skifter ukritisk over på det. Mens vi går opp nattfoten er hundene mer til irritasjon enn til nytte. Etter et par timer er spetsene lei og vi har dem i skisporet igjen.

Endelig finner vi et spor med rimbkorn så små at de trolig er satt i natt. Her begynner vi.

Vi har inntrykk av at måren har jaktområder som han gjennomsøker grundig på kryss og tvers. Da blir det sporlabyrinter som det kan ta timer å finne ut av. Vegen fra et jaktterreng til et annet er ofte enklere å følge. Noen ganger har andre mårer kommet inn i området og laget krøll. I tett skog og under trær rimer det ikke i sporet. På myrer og høgstflater blir rimflakene store, hvis ikke sporene fyker igjen. I løssnøen følger måren ofte gamle spor. Kanten av sporet er da tydelig gammelt, men den midre delen viser avtrykk etter klør og tråputer. Går ett innunder ei gran og fire ut, er det å gå ringer rundt området og håpe på at det riktige sporet til slutt åpenbarer seg. Slikt tar tid. Slikt tar på humøret og kreftene også. Jeg filosoferer litt over om jeg kanskje heller skulle begynne å samle frimerker....

Vi tar en kort pause med skiene på. Dag tar opp en stor gul kvadratisk plate fra sokken. Han deklamerer prosaisk tekster på baksiden "...virker opplivende og bidrar til å bevare sinnets munterhet". Spetsene har ingen respekt for poesi. De gjenkjenner innpakningen og nå vil de ha sin del av sjokoladen.

Etter å ha gjenvunnet munterheten gjør vi klar til å fortsette. Sporet fører under en enslig høyreist gran. Den yngste spetsen begynner å skjelle og den andre kaster seg fram for å delta. Dag får raskt fram hagla. Vi studerer grana fra alle kanter både med og uten kikkert.

Løsen er litt usikker, men dersom måren ligger inne lukter han lite. Jeg gjør klar for å høyte ham ut. Dag går litt unna for å få bedre oversikt.

Baret legges inntil stammen og rødsprit helles over. Jeg reiser meg opp for å finne fram fyrstikkene. Da stanger jeg opp i en skarp kant. En del ukvensord artikuleres før jeg oppdager at det er en spent mårhelle jeg har kjørt hodet opp i. Fella er utrustet med et harehode som åte, og i følge sporene er eller har en mår vært i treet. Grana blir røkt grundig og lenge. Ingen mår her, nei.

Klokka er blitt ett og vi har nøstet opp enda ei spor-vase. En føler seg slapp og visser i skrotten. Vi finner ei gran med lite snø under. Sparker unna resten og legger på litt bar. Hundene bare ruller seg sammen. Det tar på å vasse i djupsnøen. Med sprittabletter smelter vi snø og koker fruktsuppe. Temperaturen på tærne synker i motsatt takt med suppen. Matpakka og den varme drikken går ned.

-Med ett bein i fryseren og ett i stekeovnen skal man få en fin middeltemperatur, sier Dag spøkefullt. -Det er feil, repliserer jeg kontant. -La oss komme i gang igjen før skoene fryser fast.

Måren forflytter seg sjelden i trærne. Sporene går fra tre til tre og gjerne i skog med grener helt ned til bakken. Hundene viser særskilt interesse for ett, og de forsvinner ned i snøen inntil stammen. Da vi ser etter, finner vi noen eggskall. Her har han nok hatt et depot.

Under opprulling av ei sporvase, kaster den ene spetsen seg til siden og bykser gjennom løssnøen til ei tørrgran. Spetsen løser mot treet. En meter over bakken finner vi et hull etter en hakkespett. Det er 7 cm i diameter. Derfra lukter det tydeligvis godt.

Dag tar fram lettøksa. Mens han passer på med hagla, higger jeg ferdig løs med øksa. Treet er hullt og snart har vi en åpning på 15x30 cm. Mens Dag stiller seg opp med hagla 20 meter unna gjør jeg klar for røyking av ytterligere et tre.

Den ene spetsen stikker hele framparten inn i stammen. Løsen får en uværlig hul lyd. Ut av treet stikker bare beina, ryggen og den logrende halen.

Jeg trekker hunden ut av treet og fyrer opp. Røyken får hundene til å trekke seg et stykke unna.

Haglere holdes klare og snart siver røyk ut av sprekker og hull laøgs hele stammen.

Sekundene går, minuttene går også og snart ebber varmen ut.

Jeg ser meg rundt, ja det var det.

Når jeg ser mot treet igjen har jeg en måt knapt meteren foran beina.

Jeg får fart på hagla, men sikringen vil ikke av. Kulden har gjort oljen stiv. Dag skyter ikke, da den er for nære meg. Dyret bykser forbi mindre enn 30 cm fra meg. Vi kan ikke annet enn å se på.

Måren kommer inn under treet noen meter bak meg. Dag serverer en ladning, men grener og bar tar av for en god del. Det er da spetsene møter opp. Døden kom fort for vår nye venn.

Så ble det sjokolade, godord og gratulasjoner til alle, untatt måren.

Det var mørkt da vi kom tilbake til en aldrende Moelvenbrakke inne på åsen. I den rustne ovnen hadde ilden forlenget sløknet.

På lørdager i februar er det rom for større opplevelser enn frokost-TV og tippekampen.

Av Dagh Bakka.

At jakt med spets er vanskelig vet alle som har prøvd det. Men noe av det mest sjarmende ved jakta er at hele situasjonen kan bli snudd om fra fiasko til suksess på et øyeblikk.

Regnet kommer ned som en massiv vegg. Kaare Bjarne gjør seg så smal han kan der han klemmer seg innunder et ørlite framspring på ei tom hytte. Ved beina hans ligger finsk-spetsen "Røde Flamme" og på hyttens dørhåndtak henger børsa.

-Fytte grisen til vær! Han hadde ved en tilfældighet fått øye på hytta da mørke skyer samlet seg, og var ikke sen om å finne dekning. Men selv om han var heldig og slipper å bli våt, er humøret på bårn.

I dag, 11 september, er det andre dagen av skogsfugljakta her i Østerdalen, men selken ser ut til å bli like tom i dag som i går. For ikke å snakke om før i høst.

Aldri hadde han hatt så store forventninger, og sjeiden hadde det gått så på røva.

Skogstrøinga i august hadde gått sånn noenlunde.

Jakt i Sverige hadde gått dårlig, grunnet lite fugl.

Jaktprøvestarten hadde gått rett i dass.

Og så gårdsdagen på toppen av det hele.

Utstyrt med nyinnkjøpt bart og en sitrende forventning, hadde han startet i duskeregn så fort det grydde av dag.

Den første fuglen, en orre, hadde han støkt mens "Røde" var ute på sok. Men like etterpå startet en los et stykke unna i den retning

fuglen hadde fløyet. Sikker på at bikkja hadde funnet igjen

fuglen, foretok han en forsiktig ansmyging etter alle kunstens

regler. I lostreet satt det et ekkelt ekorn.

Hunden fant ettervert flere fugler, men ingen ville sitte lenger en toppen et halvt minutt.

Tåka var tett og terrenget ukjent, så han hadde gått på kompasskurs.

Onsider fant "Røde" ei røy som slo seg opp og ble sittende. Losen gjallet blant regntunge bartrær. Kaare hadde latt fuglen få roe seg et par minutter, mens han tok på seg ei grønn finlandshette og ditto vanter. Terrenget var åpent så ansmygingen var langt fra enkel. Da han hadde igjen 70-80 meter til lostreet, lurte han på om han skulle begynne å krabbe. Underlaget var langt fra tørt, så han bestemte seg for å prøve noen meter til på beina.

Et par advarende gartinger og røya dro. "Røde" satte etter, sint og skuffet rev han av seg hetta og snudde seg brått. Med det herlige resultat at en gammeltiur lettet 30 meter unna. Da han kom tilbake til ryggsekken, som han hadde lagt igjen der ansmygingen startet, skremte han opp en storfugl til. Bikkja fant ikke igjen røya og kom etter ei stund tilbake.

Like etterpå fikk "Røde" en ny los, men denne sluttet lenge før han var på hold. Støkte han nå igjen? Det måtte fanden vite.

Mot slutten av dagen fikk "Røde" los ca. 500 meter unna. Det var bare såvidt Kaare hørte den, men kommet nærmere ble han sikker. Under sin ferd mot losen støkket han to fugler. Den ene var en tiur som kastet seg ut fra ei furu.

Da han hadde igjen 100 meter begynte han å krabbe. I området hadde det blitt foretatt lauvrydding, så framferden var mildt sagt problematisk. Omsider kom han på hold, og etter å ha studert løstreet nøye, fant han ut at der kunne det umulig sitte noen fugl. En del friske spark i treet bekreftet det.

Våt til skinn satte han kursen mot bilen. Som en verdig avslutning på dagen, tråkket han nesten på en orrhane, mens bikkja var ute på søk.

Regnet er fortsatt like intenst, så Kaare tar fram ei sjokoladeplate som han deler brodelig med hunden.

I dag hadde det heller ikke gått så veldig bra. Den første fuglen, en tiur, hadde "Røde funnet i kanten på ei myr. Fuglen slo seg opp og losen startet. Etter noen sekunders halsing dro tiuren, men bikkja fant den igjen. Etter et par minutter var den igjen på vingene, og denne gangen ble det ingen fornya los.

En kort los hadde det også vært på en orrfugl. Midt utpå en av de mange tresatte myrene, som var så typisk for terrenget rundt her. Han rakk ikke å komme i nærheten av den engang.

Regnskura tar omsider slutt.

Kaare får på seg ryggsekken og bersa. Tar så ut kompasskursen mot bilen.

Like sid i underleppa som i bukseneva rusler han over fururabber og myrer. Av og til er hunden innom. Farten og søkerundene har begynt å bli mindre. To dagers hissig søk i myrlendt terreng har tært på kreftene.

Men så lenge en er i skogen er det håp.

Etter en halvtimes gange er det slutt på furumoen og et felt med blandingskog og hørling begynner. Her er det bra med blåber. Kaare gir hunden god tid i søket. Her sitter det muligens fugl.

Tunge vingeslag bekrefter det. "Røde" har funnet en tiur! Bare den nå vil slå seg opp. Etter noen sekunders stillhet begynner losen. Ca. 3-400 meter unna. Bikkja auser skikkelig på. Ingen tvil om at han ser fuglen.

Kaare ser på klokka, og blir stående rolig i et par minutter. Så sniker han seg sakte mot losen. Etter 100 meter snygger han av sekken og tar på seg hetta og vantene. Børsereima taes av og legges i sekken som blir satt igjen.

Forsiktig snygger han videre. "Røde" loser i et sett. Virkelig en praktløs. Men hvor langt unna sitter den? Kaare anslår det til ca. 200 meter, men terrenget er åpent. Myr med furu og litt lauv. Han bestemmer seg for å krabbe.

Etter et lite stykke er han gjennomvåt på knær og albuer. Myra er søkk våt. Men det får ikke hjelpe. Denne losen skal han ikke stølke!

Meter for meter nærmer han seg. Men da verden så lang tid det tar.

Da han har igjen ca. 100 meter får han lokalisert losen. I enden av myra begynner det tett granskog og litt inn i den hører han bikkja.

Kaare krabber videre. Bruker hvert tre og hver tue som gir dekning. Alt som er i kontakt med underlaget er gjennombløtt, og innenfor finlandshetta renner svetten. Han blir liggende ei stund bak ei furu for å kikke og ikke minst puste ut.

Endå kan han ikke se hunden, men i ei gran som står i losområdet sitter det noe som kan minne om en tiur. Han får av linsebeskyttelsen på kikkersiktet og skrur opp på 7x forstørrelse. Lenge blir han liggende å kikke. Det er mye bar i veien, men til slutt er han sikker på at det ikke er tiuren. Han må nærme.

I enden av myra renner en bekk. En er aldri så våt at en ikke kan bli våtere, filosoferer Kaare der han uendelig sakte åler seg over bekken. Nå er han knappe 30 meter fra hunden og løstret, så all bevegelse foregår meget sakte. Enda kan han ikke se hunden.

Kaare åler seg nærmere. Omsider får han øye på "Røde". Han står og loser på ei stor gran. Fuglen kan imidlertid ikke Kaare se, selv om han bare ligger 15 meter fra hunden. Det står ei vidkvistet gran imellom. Hunden har merket at Kaare er kommet og han øker halsingen, mens han vekselvis ser på den langstrakte våte skilleisen og på et punkt oppe i grana. Kaare er nå i villrede om hva han skal gjøre. Ikke kan han se fuglen fra der han ligger, og ikke kan han krabbe nærmere. Enten må han krabbe tilbake og prøve fra en ny retning, eller han kan krabbe ut til siden. Det siste er mest fristende, men når en krabber sidelengs får fuglen lett øye på en. Særlig en var tiur. Han blir liggende under sin vesle gran mens han tenker seg om. "Røde" hjelper han med avgjørelsen. Hunden forflytter seg på andre siden av treet og blir stående der å lose.

Vel, tenker Kaare, nå får vi håpe at tiuren ser på hunden og ikke nitover. Tomme for tomme åler han seg ut til siden. Til slutt har han fri sikt til den aktuelle delen av lostreet. "Røde" kommer rundt treet igjen og inntar sin opprinnelige plass. Kaare glaner så øya renner. Etter hundehodets vinkel å domme sitter ikke fuglen så høyt i grana. Og DER får han se noe brunt Nesten dekt av baret. Det er tiurvingen. Hodet og halsen stikker og ak, men ellers er den godt dekket. Knappt 4 meter over hodet på bikkja sitter den. Ikke rart at "Røde" har vært hissig. Lydløst spennes hanen på kombien og sakte blir den hevet. Rolig nå, tenker han inni seg, ingen brå bevegelser. Å ligge på siden å skyte er ikke det idielle, men her har han intet valg. Geværet kommer til skulderen og kikkertsiktet søker oppetter treet. Men han finner ikke fuglen. Svarte f...!

Sakte senker han børsa til han kan se over kikkertsiktet og får igjen øye på tiuren. Drar du nå, tenker han, vet jeg ikke hva jeg gjør.

Kombien heves igjen, og denne gang finner han den i kikkerten Korset legger seg til ro på vingen.
PANG.

Haglskura sender tiuren ned av treet og i hodet på en ventende og hås spets.

Kaare legger seg over på ryggen og ler høyt og befriende.
Endelig.

Han får av seg hetta og ser på klokka. Drøye timen.

Du verden, tenker han lykkelig. Timas løs på tiur. Det er ikke hverdagskost.

Han går fram til "Røde" og tar fra han tiuren. Det glimter i de mørkebrune øynene. Eiendomsforholdet er ikke alltid lett å akseptere. Godprater fra Kaare roer det hele ned.

Mellom 4,5 og 5kg, tipper Kaare der han står med selve gromfuglen i hånda.

Det spiller ingen rolle lenger at han er dyktig våt over det meste og at han må lete en halvtime etter sekken.

Veidemannslykken overskygger det fullstendig.

Og sønnelig revner også skylaget og kveldsola sender sitt varme lys over månen og hunden der de kommer ut av skogen og krysser ei myr. Det gløder på gyldent lauv og rødmeende lyng.

På sekken henger gammeltiuren. Solstrålende får de blågrønne brystfjørene til å skinne. I det gulhvite grove nebbet henger en bløddråpe.

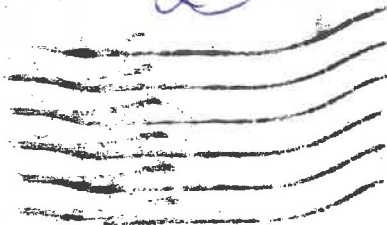
(Det siste smakte av Førhus, tenker jeg.) (Red. ann.)

HARBOE , Hildegunn.

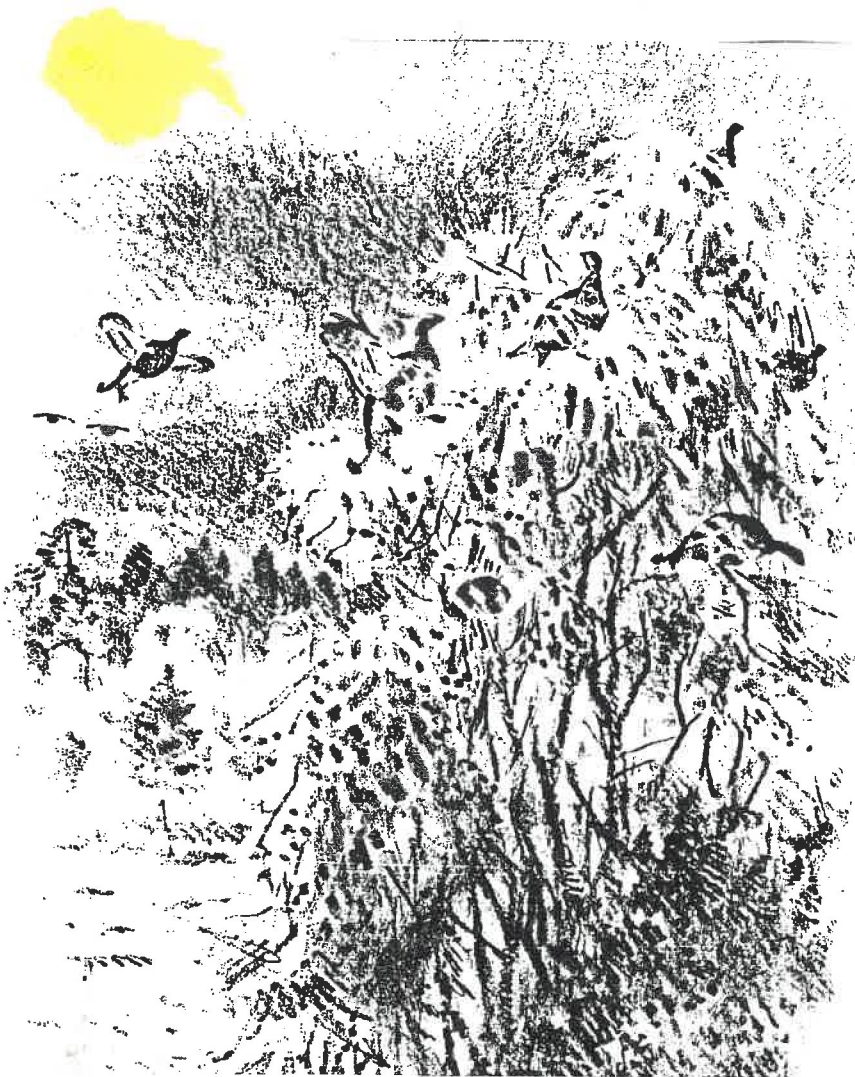
Boks ~~441~~ , 133

1432 As-NLH.

25

15.11.87

Avs.: NSFN v/ Laila Sønsterud, 2250 Roverud